

første behandling af forslag til lov om merindkomstskat til staten for personer for skatteåret 1951—52.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3315; fremsættelsen findes i tidenden sp. 592).

Lovforslagene sattes til forhandling.

H. C. Hansen: Det høje ting vil sikkert forstå mig, når jeg indledningsvis siger, at det var med den største forventning, jeg og mit partis øvrige medlemmer mødte op her i salen for at påhøre den højtærede statsministers trontale, programtale. Den højtærede statsminister var jo meget skarp og hård i sin dom over den tidligere statsministers trontale ved rigsdagens åbning i oktober, og ingen kan derfor fortænke mit parti i, at vi med stor spænding afventede mønstret på den virkelige og forbilledlige programtale. Jeg ville så gerne have indledt denne tale med en respektfuld kompliment til den højtærede statsminister. Det bedrøver mig meget, at jeg ikke er i stand til det, eftersom den lysende sproglige klarhed og sikre opbygning, som den højtærede statsminister sikkert har haft i tankerne ved udarbejdelsen af sin tale, desværre ikke har fundet vej til papiret. Jeg har med dyb interesse hørt og læst den passus i programtalen, hvori det med megen forudseenhed hedder — jeg anmoder om formandens tilladelse til et citat ved denne og ved senere lejligheder —:

„Vi kan selvsagt ikke forudse, hvilke begivenheder de internationale forhold kan udløse, og skulle noget uventet indtræffe, må der tages særlig stilling til det.“ Denne passus indeholder en ganske overordentlig rigtig og almindelig betragtning, måske endda så almindelig, at den kunne have været sparet. Jeg går imidlertid ud fra, at den højtærede statsminister efter sin egen præstation vil være mere forstående fremover overfor eventuelle kommende statsministres programtaler. Det forekommer mig i hvert fald, at han har anledning til det.

Den nye regering er blevet modtaget med hornfanfarer og trommehvirvler i en del af venstres og konservatismens presse. Glæden har mere samlet sig om det formentlig lykkelige i, at dette liberalistiske danske folk nu ikke længere skal misregeres af en socialdemokratisk regering, end just om selve den historiske kendsgerning, at venstre og de konservative har fundet hinanden. En og anden venstremand ude i landet har vel gjort sig sine tanker, og

jeg er tilbøjelig til at tro, at mange konservative lidt forstemt spekulerer på, hvad der nu egentlig skal komme ud af den historie ved næste valg.

Et er imidlertid fælles for de to partiers presse: forsøget på med alle midler at få skabt den myte, at den socialdemokratiske regering — og den alene — havde ført landet ud i den bundløse sump, og at de to partier derfor nu måtte til som landets redningsmænd. Jeg skal ikke ofre min taletid på en gentagelse af de hovedsynspunkter, som blev fremsat under valgkampen fra mit partis side, men for en ordens skyld vil jeg gerne have sagt her i det høje ting, at man bør beherske sig i sit forsøg på en vildførelse af folket. De forløbne tre år har været præget af det samarbejde, som var uomgængeligt, når en mindretalsregering skulle hale resultater i land. Intet vigtigt lovforslag og ingen vigtig disposition er truffet i disse tre år uden med tilslutning fra de to partier, der nu udgør regeringens basis. Der har været strid om principper og retningslinier mellem regeringen og den samlede opposition. Men striden har stærkest stået imellem den højtærede statsministers og den højtærede udenrigsministers partier, og den har oftest været præget af disse to partiers evindelige slagsmål om den oppositionelle førsteplads. Indtil valget i august og derefter indtil den nye regeringsdannelse har den socialdemokratiske regering betragtet det som sin opgave at være initiativtager og formidler, og denne opgave er lykkedes til gavn for landet og befolkningen. Det vil derfor pynte på den politiske polemik og på regeringspartiernes presse, om de holder sig disse kendsgerninger for øje i den kommende tid, og jeg er tilbøjelig til at tro, at man i det hele taget gør klogt i ude omkring i landet i pressen og på møderne ikke at lægge sin agitation tilrette udfra en vurdering af vælgerne som analfabeter.

Når jeg nu nævner pressen, føler jeg her trang til at bringe „Sorø Amtstidende“ en særlig hilsen. I en ledende artikel den 28. oktober, der går på den sædvanlige melodi om denne talentløse socialdemokratiske regering, der bare sad og hverken turde kikke eller kigge af bare forskrækkelse for sig selv og for andre, bindes til slut en lille festlig afskedsbuket til den afgåede statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, i følgende ord:

„Hans gravskrift kan passende være denne, frit efter Wessel: